

Arrest

nr. 217 616 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2018 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 december 2018.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 156 908 van 24 november 2015 omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn beweerde voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming volhardt in zijn homoseksuele geaardheid.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker diverse getuigenissen neer, foto's, attesten van 'Rainbow House', en een diagnosestest ter opsporing van HIV.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde homoseksualiteit en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar

aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend of te zullen kennen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt noch ontkracht.

Verzoeker betuigt vooreerst spijt voor zijn leugenachtige verklaringen omtrent zijn leeftijd en stelt dat hij hier echter niet op afgerekend kan blijven. De Raad wijst er evenwel op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. De vaststelling dat verzoeker er niet voor terugdeinst om de Belgische asielinstanties bewust en moedwillig voor te liegen, om zichzelf een profiel [van minderjarige analfabeet] aan te meten dat het zijne helemaal niet is, en om zijn leugenachtige en bedrieglijke verklaringen verder nog te staven middels het voorleggen van vervalste identiteitsdocumenten, mag wel degelijk in rekening gebracht worden bij het onderzoek van zijn volgend verzoek en toont, zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, aan dat verzoeker in staat is verklaringen uit zijn duim te zuigen in de hoop op het bekomen van een statuut van internationale bescherming.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij inderdaad een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Het is duidelijk uit het administratief dossier dat dit onderzoek terdege is gebeurd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij op een omstandig gemotiveerde wijze tot de vaststelling gekomen is dat verzoekers verklaringen en bijgebrachte documenten, de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn beweerde homoseksualiteit niet vermogen om te buigen. Het CGVS heeft daarbij rekening gehouden met alle elementen die werden aangebracht, zoals wordt gesteld in HvJ 22 november 2012, MM v. Ierland, C-277/1, zoals aangehaald door verzoeker.

Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn eerste verzoek zijn relatie met H.R. niet vermeld heeft hoewel zij elkaar al kenden sinds 2014 en een koppel zijn sinds 2015, houdt verzoeker in zijn verzoekschrift voor zich te hebben vergist van datum. Het is echter niet ernstig te noemen om na confrontatie met een negatieve beslissing plots een andere weergave van de feiten te geven. Dat het gaat om feiten van bijna vier jaar geleden biedt hiertoe geen verschoning. Van iemand die beweert een liefdesrelatie te hebben met iemand, mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij ook nog in een later stadium precies weet vanaf wanneer hij die persoon reeds kent, temeer verzoeker luidens zijn verklaringen zelf pas op 14 december 2014 in België aankwam. Bovendien verklaarde verzoeker ten overstaan van de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek dat hij beschaamd was om te praten over zijn liefdesrelatie met H.R., een argument welke duidelijk ook geen stand houdt gelet op het feit dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS op datum van 3 juli 2015 wel praatte over andere homoseksuele relaties die hij beweerdelijk zou hebben gehad en voorts gewag maakte van "veel, een tiental of mee" mannelijke sekspartners te hebben gehad, naast twee serieuze homoseksuele relaties in twee verschillende landen (p.13).

Waar verzoeker nog aangeeft dat H.R. een zeer "fiabel" persoon is en het hoogst onwaarschijnlijk is dat hij in zijn hoedanigheid een valse verklaring zou afleggen, louter op zijn vraag, wijst de Raad vooreerst op de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de opgetekende verklaring van H.R. en de verklaringen van verzoeker. Zo stelt H.R. in zijn schrijven dat hij verzoeker pas in februari 2015 heeft leren kennen, terwijl verzoeker dit situeerde in 2014. Verzoekers uitleg hiervoor, met name dat hij zich vergist heeft van datum, kan zoals hoger reeds overwogen, niet worden aangenomen. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane opmerking dat zelfs al zou H.R. er daadwerkelijk van overtuigd zijn dat verzoeker wel degelijk homoseksueel zou zijn, dit gegeven aan sich geen afbreuk doet aan de veelheid aan vaststellingen die reeds gedaan werden in het kader van

zijn verzoeken om internationale bescherming, waaruit naar voren komt dat de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid allesbehalve geloofwaardig kan worden bevonden; en sluit dit allerminst uit dat verzoeker vanuit opportunistische beweegredenen contact zoekt met goedgelovige homoseksuele mannen in België, iets waaraan bezwaarlijk een vrees voor vervolging in Ghana kan worden gekoppeld.

Verzoeker verwijst tevens naar het arrest nr. 202 069 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 4 april 2018 waarbij de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) in hoofde van verzoeker bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd geschorst. Verzoeker meent uit voormeld arrest te kunnen afleiden dat de Raad geen twijfel geuit heeft over zijn geaardheid noch over zijn relatie met H.R. De Raad wijst er echter op dat de beweerde homoseksualiteit van verzoeker niet het voorwerp van een onderzoek ten gronde uitmaakte bij de UDN-procedure voor de Raad, maar dat de uitspraak van voormeld arrest enkel betekent dat de staatssecretaris zijn besluit om verzoeker te verwijderen, niet goed heeft onderbouwd en de risico's voor verzoeker bij terugkeer beter had moeten onderzoeken en beoordelen. Verzoeker gebruikt voormeld arrest dan ook onterecht als bewijs van zijn vermeende homoseksualiteit.

Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde homoseksualiteit, is de verwijzing van verzoeker naar rapporten betreffende de problematiek van homoseksualiteit in Ghana irrelevant.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 december 2018, benadrukt verzoekende partij dat zij homo is, terwijl het Commissariaat-generaal dit in twijfel blijft trekken. Verzoekende partij vervolgt dat het Commissariaat-generaal zo haar identiteit miskent en zij zich ernstig gekrenkt en vernederd voelt dat zij niet wordt aanvaard zoals zij is. Verzoekende partij wijst erop dat de bewijslast op haar ligt en dat zij daaraan voldaan heeft door het neerleggen van een verklaring van haar partner en verklaringen van "Rainbow". Verzoekende partij stelt dat haar partner aanwezig is op de terechtzitting en dat er ook een vertegenwoordiger is van "Rainbow"

die haar komt ondersteunen. Verzoekende partij benadrukt dat dan ook niet zomaar kan gesteld worden dat de elementen die zij aanbrengt ter ondersteuning van haar geaardheid een gesolliciteerd karakter hebben. Verzoekende partij verwijst tevens naar haar procedure toen zij opgesloten zat in Vottem, en waarna de Raad het bevel om het grondgebied te verlaten heeft geschorst en later vernietigd heeft omdat wel geloof werd gehecht aan verzoekende partij haar geaardheid. Verzoekende partij heeft heel veel spijt van het feit dat zij gelogen heeft over haar leeftijd, maar dit element kan toch niet bepalend zijn voor het afwijzen van haar homoseksuele geaardheid.

4.2. De Raad beklemtoont vooreerst dat in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads met gezag van gewijsde beklede arrest nr. 156 908 van 24 november 2015 werd vastgesteld en geoordeeld dat aan de door verzoekende partij voorgehouden homoseksuele geaardheid geen geloof kan worden gehecht. In de beslissing van het Commissariaat-generaal werd toen onder andere het volgende gesteld: *“(…)Omwille van uw vele tegenstrijdige verklaringen over feiten die zich al dan niet in Ivoorkust of Ghana en al dan niet met uw vriend Salif uit Ghana of uw vriend Salif uit Ivoorkust afspeelden, door uw onaannemelijke verklaringen over het feit dat u geen notie van data of leeftijd zou hebben waardoor het voor u onmogelijk zou zijn om uw verhaal in tijd te situeren, door uw ontwijkende en nietszeggende antwoorden over uw geaardheid en hoe u die ontdekte en beleefde, door uw gebrek aan kennis over uw partners en door het feit dat u niet kan uitleggen hoe uw relaties begonnen, **kon u tijdens uw gehoor op het CGVS op geen enkel moment aannemelijk maken dat u homoseksueel zou zijn, noch dat u ooit een homoseksuele relatie zou gehad hebben.(…)**”*

De Raad stelde in voornoemd arrest: *“Verzoeker tracht de omstandige motivering inzake de vaststelling dat hij niet geloofwaardig maakt homoseksueel geaard te zijn, in het verzoekschrift te weerleggen door middel van verwijzing naar een reeds vroeger bijgebracht attest van “Why me”, foto’s van een deelname aan de Gay Pride te Brussel en persartikels. Verzoeker onderneemt echter niet de minste poging om ook maar één motief van de bijzonder omstandige motivering in concreto te weerleggen. Gelet op de motivering kan diens stelling “Dat de verzoeker echter zijn relaties met zijn partners precies verklaart” bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dergelijk verweer volstaat niet om niet de motivering van de bestreden beslissing te ontzenuwen. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. De terechtzitting neergelegde attesten kunnen evenmin verzoeker geloofwaardigheid herstellen. De verklaring van Y.R. is gesolliciteerd en kan de vaststellingen van de bestreden beslissing niet weerleggen. Hetzelfde geldt voor het attest van A.M. Inzake het attest van A.M. dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker ter terechtzitting dienaangaande werd ondervraagd en hij stelde sinds vier maanden met A.M. een relatie te onderhouden; hiervan werd in het verzoekschrift echter geheel geen melding gemaakt.(…)”*

Verzoekende partij houdt in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming vast aan haar beweerde homoseksuele geaardheid, en legt ter ondersteuning diverse getuigenissen neer, foto's, attesten van 'Rainbow House', en een diagnosetest ter opsporing van HIV.

4.3. Waar verzoekende partij stelt dat zij zich gekrenkt en vernederd voelt door de bestreden beslissing en de beschikking, en haar identiteit wordt miskend, merkt de Raad vooreerst op dat door dit argument de vaststellingen in de beschikking ongemoeid laat waar het volgende wordt opgemerkt: *“Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn eerste verzoek zijn relatie met H.R. niet vermeld heeft hoewel zij elkaar al kenden sinds 2014 en een koppel zijn sinds 2015, houdt verzoeker in zijn verzoekschrift voor zich te hebben vergist van datum. Het is echter niet ernstig te noemen om na confrontatie met een negatieve beslissing plots een andere weergave van de feiten te geven. Dat het gaat om feiten van bijna vier jaar geleden biedt hiertoe geen verschoning. Van iemand die beweert een liefdesrelatie te hebben met iemand, mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij ook nog in een later stadium precies weet vanaf wanneer hij die persoon reeds kent, temeer verzoeker luidens zijn verklaringen zelf pas op 14 december 2014 in België aankwam. Bovendien verklaarde verzoeker ten overstaan van de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek dat hij beschaamd was om te praten over zijn liefdesrelatie met H.R., een argument welke duidelijk ook geen stand houdt gelet op het feit dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS op datum van 3 juli 2015 wel praatte over andere homoseksuele relaties die hij beweerdelijk zou hebben gehad en voorts gewag maakte van “veel, een tiental of mee” mannelijke sekspartners te hebben gehad, naast twee serieuze homoseksuele relaties in twee verschillende landen (p.13).*

Waar verzoeker nog aangeeft dat H.R. een zeer “fiabel” persoon is en het hoogst onwaarschijnlijk is dat hij in zijn hoedanigheid een valse verklaring zou afleggen, louter op zijn vraag, wijst de Raad vooreerst op de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de opgetekende verklaring van

H.R. en de verklaringen van verzoeker. Zo stelt H.R. in zijn schrijven dat hij verzoeker pas in februari 2015 heeft leren kennen, terwijl verzoeker dit situeerde in 2014. Verzoekers uitleg hiervoor, met name dat hij zich vergist heeft van datum, kan zoals hoger reeds overwogen, niet worden aangenomen. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane opmerking dat zelfs al zou H.R. er daadwerkelijk van overtuigd zijn dat verzoeker wel degelijk homoseksueel zou zijn, dit gegeven aan sich geen afbreuk doet aan de veelheid aan vaststellingen die reeds gedaan werden in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming, waaruit naar voren komt dat de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid allesbehalve geloofwaardig kan worden bevonden; en sluit dit allerminst uit dat verzoeker vanuit opportunistische beweegredenen contact zoekt met goedgegelovige homoseksuele mannen in België, iets waaraan bezwaarlijk een vrees voor vervolging in Ghana kan worden gekoppeld.(...)”

Waar verzoekende partij erkent dat de bewijslast op haar ligt en vervolgens laat gelden dat zij hieraan voldaan heeft door het neerleggen van een verklaring van haar partner en verklaringen van “Rainbow”, gaat zij met haar algemene argumentatie geheel voorbij aan de verschillende concrete vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat de door haar bijgebrachte documenten, zoals onder meer het betreffende schrijven van H.R. en enkele attesten van de organisatie ‘Rainbow House’ geen bewijswaarde hebben ter staving van haar beweerde homoseksualiteit.

Dient nog opgemerkt te worden dat verzoekende partij verschillende foto’s en mail/telefoonberichten indient, waaruit kan vastgesteld worden dat zij blijkbaar meerdere partners heeft waarmee ze intiem omgaat. Wat de ‘Rainbow House’ attesten betreffen wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat dergelijke attesten geen bewijs vormen van verzoekende partij haar homoseksuele geaardheid en dat verzoekende partij er trouwens niet voor terugdeinst om ook deze organisatie voor te liegen, met name over haar leeftijd. Dat verzoekende partij samen met een van haar partners naar de Gay-Pride gaat, een ijssalon bezoekt of op café gaat, en samen woont met H.R., is nog geen bewijs van haar genderidentiteit. Verzoekende partij heeft dan wel ‘bewijzen’ ingediend doch, gelet op alle vaststellingen samen, is de Raad van oordeel dat deze de getuigenissen van verzoekende partij haar partner(s), de foto’s, en de Rainbow attesten gesolliciteerd zijn en niet aantonen dat verzoekende partij homoseksueel is.

De door verzoekende partij ter zitting per aanvullende nota bijgebrachte attesten van de organisatie Rainbow House van 6 februari 2019, waarin o.a. wordt geattesteerd dat verzoekende partij regelmatig deelneemt aan activiteiten van de organisatie en waarbij een pleidooi wordt gehouden voor haar situatie en verzoek om internationale bescherming, hebben geen objectieve bewijswaarde. Deze stukken vormen, net als de aanwezigheid van een medewerker van voornoemde organisatie en van haar verklaarde partner op de zitting, geen bewijs van de door verzoekende partij verklaarde homoseksuele geaardheid en zijn geenszins van aard de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid hiervan te herstellen of op te heffen.

4.4. Verzoekende partij verwijst ter zitting opnieuw naar de procedure waarbij zij opgesloten zat in Vottem en waarna de Raad het bevel om het grondgebied te verlaten heeft geschorst en later heeft vernietigd, doch ze gaat niet in het minst in op en ontkracht, noch weerlegt dan ook geenszins de grond in de beschikking van 13 december 2018 waarbij in dit verband het volgende wordt opgemerkt:

“Verzoeker verwijst tevens naar het arrest nr. X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 4 april 2018 waarbij de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) in hoofde van verzoeker bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd geschorst. Verzoeker meent uit voormeld arrest te kunnen afleiden dat de Raad geen twijfel geuit heeft over zijn geaardheid noch over zijn relatie met H.R. De Raad wijst er echter op dat de beweerde homoseksualiteit van verzoeker niet het voorwerp van een onderzoek ten gronde uitmaakte bij de UDN-procedure voor de Raad, maar dat de uitspraak van voormeld arrest enkel betekent dat de staatssecretaris zijn besluit om verzoeker te verwijderen, niet goed heeft onderbouwd en de risico’s voor verzoeker bij terugkeer beter had moeten onderzoeken en beoordelen. Verzoeker gebruikt voormeld arrest dan ook onterecht als bewijs van zijn vermeende homoseksualiteit.”

Verzoekende partij gaat hier evenwel opnieuw geheel aan voorbij. In tegenstelling tot wat ze dus nogmaals op algemene wijze voorhoudt, vormt voormeld arrest van de Raad dan ook op generlei wijze ook maar enig begin van bewijs van (de geloofwaardigheid van) haar voorgehouden seksuele geaardheid. Verzoekende partij kan in haar argumentatie bijgevolg geenszins worden gevolgd.

4.5. Voor zover verzoekende partij opnieuw haar spijt betuigt voor het feit dat zij bij haar eerste verzoek om internationale bescherming gelogen heeft over haar leeftijd, wijst de Raad erop dat dit allerminst een bepalend element is voor het afwijzen van haar homoseksuele geaardheid, zoals zij geheel verkeerdelijk voorhoudt.

In dit verband dient te worden herhaald en benadrukt dat reeds in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 156 908 van 24 november 2015 tot de ongeloofwaardigheid van haar verklaarde homoseksuele geaardheid werd besloten. Het feit dat aan haar vermeende minderjarigheid toen geen geloof werd gehecht, was geen, laat staan een bepalend element dat tot die conclusie heeft geleid, net als thans in het kader van huidig volgend verzoek het feit dat verzoekende partij uitdrukkelijk toegeeft eerder over haar leeftijd te hebben gelogen allerminst determinerend is om te besluiten dat zij de geloofwaardigheid van haar voorgehouden geaardheid niet (middels nieuwe feiten of elementen) weet te herstellen.

Dit neemt evenwel niet weg dat, zoals eerder in de beschikking werd opgemerkt, *“(...) het een evidentie is dat bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. De vaststelling dat verzoeker er niet voor terugdeinst om de Belgische asielinstanties bewust en moedwillig voor te liegen, om zichzelf een profiel [van minderjarige analfabeet] aan te meten dat het zijne helemaal niet is, en om zijn leugenachtige en bedrieglijke verklaringen verder nog te staven middels het voorleggen van vervalste identiteitsdocumenten, mag wel degelijk in rekening gebracht worden bij het onderzoek van zijn volgend verzoek en toont, zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, aan dat verzoeker in staat is verklaringen uit zijn duim te zuigen in de hoop op het bekomen van een statuut van internationale bescherming.”* Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

4.6. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het formuleren van enkele algemene opmerkingen en kritiek, als zou o.a. het Commissariaat-generaal haar identiteit miskennen, zonder voorts echter concreet in te gaan op en daadwerkelijk concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 13 december 2018 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS